

ПЕСМА О МАКСИМУ

Кад је Максим чуво стадо,
Премишља је врло радо
О причама старих бака,
О четама вилењака.

Било подне, тихо, немо,
Максим сео па задрепо.
Наједанпут, нито чуда,
Скочи неки старац с дуда.

На старцу је било джубе
Од ШАЛИМСЕ светле чоје;
Седа брада до колена
Од ВАРАМТЕ беле боје.

Имо ј крила ко у рака,
А рогове ко у миша, -
Око паса црвен појас
Од зелена НЕВИДИША.

У руци му златан ковчег,
Твдо злато (све се гиба), -
Он Максиму поче зборит
Тако гласно као риба:

в Ој, Максиме, чедо моје,
Ил унуче, - шта ли си ми,
Прени скоком, скочи оком,
Па ковчежић овај прими!
У ковчегу ЛАЖДИПАЖДИ
АМАЈЛИЈА БИЛБИЛИТИ,-

Ко прочита шта ј у њему
Довека ће срећан бити! в
Максим прима, старац даје
Уздишући: иха - хај!
Ко ми и сад још верује,
Нека чита песми крај.

Кад отвори Максим ковчег,
Од милине сав претрну,
Јер ту нађе хартијицу,
Тако белу, чисто црну.

Хартија је била мала,
Једва већа од три хвата,
На хартији беху слова
Од мокрога сувог злата.

Е, сад само нек прочита,
Па је срећан, - ало јао!
Још једанпут, двапут јао!
- МАКСИМ НИЈЕ ЧИТАТ ЗНАО!

Ја бих сада мого свршит
Ову песму шалозбиљну,
Јер је песма стигла мету,
Ону мету куда циљну.

Ал још видим оног старца
Где се цери иза луга, -
Ко год данас читат не зна,
Том се сваки ђаво руга.

Јован Јовановић Змај - чика Јова